

WAT WEET U OVER... LEOPOLD II?

In 1905 schreef Mark Twain een satirisch pamflet waarin hij koning Leopold II aan het woord laat, *King Leopolds Soliloquy*. Wie de visie van Michael De Cock op deze tekst wil horen, kan vanavond of zaterdag naar *Koning Leopolds alleenspraak*, een voorstelling van 't Arsenaal. In een tekst, die na te lezen valt op www.schrijverspodium.be, laat Michael weten dat "dit pamflet van Twain meer is dan een eendimensionale aanklacht maar dat het publiek wel een beetje zijn best moet doen om dat te horen". Mark Twain stelt zichzelf immers ook de vraag of zijn schrijven wel zin heeft en of kunst in het algemeen iets kan veranderen aan de wereld. Het zijn maar enkele van de aspecten aanwezig in de veelgelaagde tekst. En een centraal thema dat hier op Theater Aan Zee ook al meermaals aan bod is gekomen.

Na de recente uitspraak van oud-minister Louis Michel, dat koning Leopold II "een held en visionair" was, is het misschien niet overbodig om de zaken nog eens op te frissen.

Wie een uurtje extra tijd heeft voor de voorstelling kan ook de film *Lobi* bekijken, een Belgisch-Congolees cinematografisch experiment van negen jonge filmmakers-kunstenaars, onder wie ook twee Belgen.

We vroegen aan één van die negen filmmakers, Kristin Rogghe, om kort te schetsen waar deze film over gaat en hoe hij tot stand is gekomen.

Rogghe: "*Lobi (hier/demain)* is een film geworden die, in heel de heisa rond Congo die dezer dagen de media beheerst, een andere blik op de zaken voorstelt. Vanuit de overtuiging dat het tijd is om - eindelijk - een directe dialoog aan te gaan en op zoek te gaan naar een gemeenschappelijke (beeld)taal om het gedeelde verleden bespreekbaar te maken en een nieuwe verbeelding van de toekomst te ontwerpen, werd de film collectief ontwikkeld en gerealiseerd tijdens een intense samenwerking tussen de negen makers in Kinshasa in februari-maart 2010."

"De 50ste verjaardag van Congo's onafhankelijkheid was het enige uitgangspunt voor het maken van de film. De makers vertrokken vanuit hun discussies over dit onderwerp, werkten met plaatselijke acteurs en figuranten om hun ideeën in scène te zetten en verfilmden het hele scenario met een handvol super8-camera's."

Deze grotendeels stille film met af en toe muziek, zoals Kristin nog meegeeft, is gratis te bekijken in het stationsgebouw, telkens een uur voor de voorstelling. (CVC)

KONING LEOPOLDS ALLEENSpraak, VANDAAG 21U, ZATERDAG 17U.
LOBI START TELKENS EEN UUR VROEGER. STATIONSgebouw.

TELEX

Extra in het Familiepark:

12u30: Camilia Blereau (lezen)
17u: Sioen (muziek)
Doorlopend: Jan Ducheyne (poëzie)

Slotdag Familiepark: het publiek bepaalt het sluitingsuur!

Extra bij *Koning Leopolds Alleenspraak*: vandaag om 14u en 20u is er in het kantoor van de stationschef de vertoning van de film *LOBI (hier / demain)*. Een ongewone Belgisch-Congolese film naar aanleiding van de 50ste verjaardag van Congo's onafhankelijkheid. Negen jonge filmmakers/kunstenaars, onder wie twee Belgen en zeven Congolezen, kijken samen naar het verleden – en vooruit. Zie ook de aankondiging elders in deze *TAZette*.

Vandaag is er een marathonvoorstelling van de Bobby Baxter trilogie!

16u: Bobby Baxter (Nomaden 2)
16u45: Bobby Baxter 2 (Nomaden 2)
17u30: Bobby Baxter 3 (Nomaden 3)

Locatie: Andromedahotel, Westhelling (ten westen van het kursaal) - Inkom: gratis

Geen voorverkoop meer op zaterdag. Alle voorstellingen op zaterdag zijn uitverkocht. Wie er toch wil bij zijn, kan enkel via een wachtlijst aan de ingang van de voorstelling een plaatsje proberen te bemachtigen.

Vandaag: een gratis frikandel bij Frituur 't Hazegras (Graaf de Smet de Naeyerlaan 20) - op eenvoudig vertoon van de TAZ-medewerkersbadge. Smakelijk!

COLOFON

Redactie: Steven Heene, Marieke Rummens, Evelyne Coussens, Carmen Van Cauwenbergh, Jens D'Hondt, Tina Ameel, Simon Vandekerckhove

Fotografen: Kristien Verhoeyen, Christophe Brysse, Nick Develder, Frank Keirsebilck, David Verdeure, Isabel Devos, Lies Willaert, Danny Willems, Stephan Vanfleteren

VERANTWOORDELIJKE UITGEVER: LUC MUYLAERT, TARTART VZW,
JAN DECLERCKSTRAAT 2, 8400 OOSTENDE.

TAZETTE#9

THEATERAANZEE.BE

VRIJDAG 06/08/2010

INTERVIEW

LES FRÈRES POSTICHES

Waar vroeger de woonkamer van actrice Marijke Pinoy was, bevindt zich nu de repetitieuimte van Les Frères Postiches, met haar zonen Gilles (18, bas en zang), Cesar (13, gitaar) en Titus (14, drums). Programmator Pieterjan Vervondel ging op visite, zag dat het goed was en nodigde hen prompt uit voor Jong Muziek.

Kunnen jullie nog een keertje uitleggen waar jullie naam vandaan komt?

Marijke: "Eerst hadden ze geen naam, 't is te zeggen: '...', maar dat pakte niet, want dat is onmogelijk terug te vinden op het internet. Bij een filmshoot op Corsica heb ik ooit een paar dagen opgetrokken heb met een ex-bandiet van de Gang des Postiches, een stel Parijse bankovervallers. Die vermomden zich altijd met opgeplakte snorren en haarstukjes - postiches. Vandaar hun naam. Dat vonden mijn gasten natuurlijk geweldig, dat mama met zo'n zware ex-gangster op stap was geweest. En die Frères moest er dan nog voor, omdat ze dat per se in hun bandnaam wilden."

Cesar: "Jij wou dat erin!"

Titus: "De Cowboy Brothers wou ze eerst!"

Dit is pas jullie tweede optreden en meteen voor 250 man. Hoe zenuwachtig zijn jullie?

Titus: "We gaan er volledig voor. De vorige keer was ik enorm zenuwachtig. Ik denk dan dat ik slecht ga spelen en de mensen teleurstellen. Maar deze keer gaat het lukken."

Gilles: "Door dit optreden gaat het allemaal iets sneller dan verwacht. Ons volgende optreden is pas in februari in de Kopergieterij. Ons repertoire is ook nog niet zo uitgebreid, daarom gaan we twee keer min of meer dezelfde set spelen."

Jullie hebben het vooral voor oude rockmuziek, getuige jullie covers van Lou Reed en The Doors. Is dat niet vreemd voor drie jonge snaken?

Gilles: "Voor ons niet, we zijn opgegroeid met de Beatles, The Beach Boys, The Kinks...Maar The Van Jets en A Brand vinden we ook allemaal goed. We spelen ook geen pure rock, er zit funk en blues in."

Cesar: "Ik kijk veel naar dvd's van Jimi Hendrix."

Marijke: "Ze gaan natuurlijk ook vaak mee op trot met mij en daar hebben ze veel van opgepikt. Als je muzikanten als Mirko Banovic (Arno, TAZ-band) en Geoffrey Burton (ex-Arno) aan het werk kan zien... Ondertussen gaat het steeds meer in de omgekeerde richting: nu kiezen zij de muziek in de auto en leer ik bij van hen."

Spelen jullie altijd met drie?

Gilles: “Ik speel nog piano in jazzgroepjes, hopelijk raak ik volgend jaar binnen op het conservatorium. Maar als ik bas speel, is het met mijn broers.”
Marijke: “Als moeder vind ik het uiteraard geweldig om ze samen te zien spelen. Of te horen, vanuit mijn keuken. De burens komen mij dan zeggen: ‘Uw jongens zijn fantastisch bezig. We horen ze evolueren.’ Soms is het wel hevig, als ze van mening verschillen. Dan vindt de ene dat een nummer af is, terwijl de andere het weer helemaal wil omgooien. Ongelooflijk hoe die drie kunnen discussiëren.”

Hoe zijn de taken verdeeld binnen Les Frères Postiches?

Gilles: “Ik schrijf de teksten, de muziek maken we samen. Ze zijn nogal maatschappijkritisch en gaan vaak over politiek – zeker na de afgelopen verkiezingen. Ik begrijp niet dat iedereen steeds meer op dat Vlaamse gefixeerd is, alsof dat zo vanzelfsprekend is. Ik zie mijzelf als een Belg. Onze Franse naam is een statement in die richting.”
Cesar en Titus: “Wij zijn het daar volledig mee eens. Zijn teksten zitten soms moeilijk in elkaar, maar Gilles legt het ons dan uit en een keer je ze snapt, zijn ze heel poëtisch.”

Blijft er nog wel tijd over om voor de televisie te hangen?

Gilles: “Dat doen we ook wel, maar toch niet al te veel.”
Cesar: “*Playstation* was verboden bij ons thuis.”
Marijke: “Laten we zeggen dat ik het een beetje afgeschrikt heb.”
Gilles: “Ze zei dat we er dik van gingen worden.”
Cesar: “En blind!”

En theater? Jullie hebben alledrie al meegespeeld in voorstellingen.

Samen: “Euh...”
Gilles: “Dat was leuk om te doen, maar met onze band hebben we veel meer vrijheid. Die is echt helemaal van ons. Of de combinatie: muziek maken bij een theatervoorstelling, dat mogen ze ons wel vragen.”
Marijke: “Ze hebben wel al meegespeeld in het theater, maar ik heb ze nooit in die richting proberen te sturen. Bij muziek ligt dat anders, vind ik. Arend (30) heb ik quasi gedwongen om viool te studeren en Lotte (33) heeft vier jaar op pianoles gezeten.”
Titus: “Bij mij is het eerder toevallig begonnen. Er stond thuis nog een drumstel van een voorstelling van mama en ik ben daar onmiddellijk op beginnen spelen. Cesars eerste liedje op gitaar was trouwens ‘Vrolijke Vrienden’.”
Cesar: “Nee, totaal niet! ‘t Was blues!”

Alles voor de muziek dus?

Samen: “We gaan 100% voor de muziek.”
Marijke: “Cesar is heel volhardend, hij weet nu al wat hij later wil doen. Al ons spaargeld gaat op aan hun

instrumenten. In de buurt rond Gent kennen ze ons ondertussen overal: ‘Ze is daar weer met haar drie zonen!’ We krijgen tegenwoordig overal korting. *(lacht)*”
Titus: “Ik wil zoveel mogelijk muziek spelen. Ik leer steeds meer bij en word er echt blij van. Het kalmeert me ook als ik een slechte dag gehad heb op school.”
Marijke: “Als ze hiermee verder gaan – en dat is toch de bedoeling – koop ik een camionette en gooi ik me fulltime op de was en plas en de catering en scherm ik hen af van de groupies. *(lacht)* Alleen voor de boekhouding moeten ze iemand anders zoeken of we gaan snel blut zijn.” (JD)

VANDAAG OM 11U30 IN FORT NAPOLEON, 17U IN CLUB TERMINUS

SLOTMOMENT KRITISCHE TERUGBLIK IN CLUB TERMINUS

TAZ#2010 zit er bijna op. En het is weer mooi geweest, meneer! Maar eerst is er nog een officieel slotmoment. Wat hebben we gezien? Wat kan er nog altijd beter? Het festival wordt liefdevol op de rooster gelegd – in een organisatie van *rekto:verso*, Schrijverspodium en uiteraard TAZ zelf.

Literair...

Tien dagen lang hielden toneelauteurs Pepijn Lievens en Marcel Osterop hun teen in de branding van het festival, de pen in aanslag. Er kwamen twee nieuwe toneelteksten uit voort. Binnenkort op scène? Acteurs Marijke Pinoy, Pieter Genard, Maya Sannen en Michael De Cock lezen alvast enkele fragmenten voor.

Kritisch...

Fris van de lever, het hart op de tong, enz. Wat viel ons op aan deze editie? Toeschouwers doen het in een filmpje, jonge maker Simon De Vos (*Blasted*) doet het live over Michael De Cock, Bart Vanvoorden van kunstencentrum nOna doet het over Jong Theater, en de muziekjury doet het in haar eindverslag: eens goed hun gedacht zeggen!

En lap, 't is prijs!

Een schoon panel met centrale gast Michael De Cock, festivalcoördinator Luc Muylaert en twee theatermentoren blikt kritisch terug op TAZ#2010 en kijkt vooruit naar de toekomst. Schuiven mee aan: de laureaats muziek en de twee jonge theaterresidenten voor de editie van 2011. Want natuurlijk geen slotmoment zonder uitreiking...

ZATERDAG, 13.30 - 16 UUR, CLUB TERMINUS
GRATIS - RESERVEREN IS NIET NODIG

INTERVIEW JOSSE DE PAUW

Weg, 12 jaar later

“In januari deden we het festival in de KVS en het Théâtre National (retrospectief Josse De Pauw, nvdr). Toen wilde ik *Weg* er absoluut bij, omdat de voorstelling belangrijk geweest is voor het traject. Het was toen niet de bedoeling er opnieuw mee te gaan toeren, maar iedereen kreeg er weer zoveel zin in. En meteen waren er ook mensen die het terug wilden programmeren.
“De voorstelling is twaalf jaar oud, en ik wilde de tekst absoluut intact laten. Inhoudelijk zit er hier en daar wel iets in waarvan ik denk: dat zou ik nu misschien anders verwoorden. Maar niet van die aard dat ik beschaamd ben om het nu nog zo te doen. Ik had gewoon geen zin om de tekst up te daten.
“Het is nog altijd een voorstelling over terugkijken. En ontgoocheling... Niet helemaal, maar toch, het zich neerleggen bij het feit dat de verwachtingen hooggespannen waren op jongere leeftijd, en dat die niet helemaal ingevuld worden. Maar dat er andere dingen voor in de plaats komen. Voor mij is het een heel menselijke voorstelling.”

Spraakmakend

“Ja, *Weg* werd destijds ‘spraakmakend’ genoemd. Maar ik kan daar nu beter over denken dan toen. Op het moment dat een spraakmakende voorstelling een spraakmakende voorstelling is, heb je daar zelf weinig gevoel bij.
“Ik weet nog dat Peter Vermeersch zei, voor we in première gingen: ofwel zit het er plat op, ofwel zit het er plat naast. Maar we wisten het echt niet. En toen kwamen de reacties, van het publiek, en de pers... En dan nog ben je vooral blij dat je voorstelling kan draaien.
“Ik was voor mijzelf al een tijd op zoek naar een verbinding tussen woord en muziek die niet noodzakelijk uitmondde in liederen of aria’s. In theater werd muziek vaak alleen maar illustratief gebruikt bij de tekst. Daar wilde ik van loskomen. En Peter voelde dat perfect aan. Op een wonderlijke manier is dat in mekaar gevallen.
“Er is daar een soort van code ontstaan, gevoelsmatig, ik kan die niet uitschrijven. Maar voor het eerst was ik niet meer alleen met de betekenis van woorden bezig. Ik kon dat loslaten, ik kon die woorden op de muziek gooien en ze moesten dan maar hun betekenis openbaren. Vaak werden ze zelfs opengebroken in meerdere betekenissen, of ze kregen een kadans, een ritme met de muziek mee. Het werd een soort van tourbillion, die opwindend was.”

Barricaden

“Ik wist dat ik in het theater dat er toen bestond niet echt mijn plek vond. Maar ik vond het nogal logisch dat ik, als ik theater wou maken, die plek zelf maar moest zoeken. Wij wilden niet het theater dat op dat moment aan zet

was. Maar het was niet zo dat we dat weg wilden. Ik moeide mij daar gewoon niet mee. Ik ben absoluut geen barricadenmens. Het is gewoon door het feit dat je niet content bent, dat je verder zoekt. Intuïtief.
“Ik wil wel, als dat nodig is, wijzen op het belang van de vrijheid van kunstenaars die hun eigen weg zoeken in het theater. Ik vind dat dat een soort van humus geeft, een soort van zuurstof. Die eenlingen, die zoekenden, die ploeteraars, die zal ik blijven verdedigen tegenover instanties die dat moeten ondersteunen.”

Muziek, geschiedenis, wetenschap

“Ik vind theater een fantastische sluis om nieuwe vormen en disciplines in de kunsten binnen te brengen. Er is geen enkele plek waar dat zo goed lukt. Na *Weg* ben ik blijven werken met muzikanten. Ik hou ervan om met hen op scène te staan, er gaat een speciaal soort energie van uit, die mij als speler heel veel deugd doet. Ik hou van de concentratie.
“Geschiedenis is een ander traject. Ik ben na de Tweede Wereldoorlog geboren, en wat daar gebeurd blijft mij heel erg mee bepalen. Het SS-discours bijvoorbeeld, dat nog altijd levend is. Het is gemakkelijk om te zeggen: het waren monsters. Maar in hoeverre zijn we zelf crisisbestendig?
“En een derde lijn is de wetenschap, waar ook, zoals in de kunst, het vrije onderzoek bewaakt moet worden. Vanuit de gemeenschap is er altijd heel veel vraag naar rendement. Aan onderzoek moet je meteen een interessante toepassing kunnen verbinden die helderheid brengt. Ook wij staan altijd onder die druk.” (TA)

VANDAAG 19U EN ZATERDAG 15U - OTC (FIZIX)

3

Met drie autobussen kwamen ze uit Brussel naar Oostende afgezakt, de fans van Don Bigg. De rapper, die bekendstaat als een pionier van het genre in Marokko, speelde gisteren een stevig concert op Café Koer, samen met zijn Belgische collega's CNN, Rival en Soulfinger. Allez hop? Allez hiphop!